

Christine Marie

Hotet om USA-attacker kvarstår

Söndag 3 november, 2013

Washingtons accepterande av att följa en diplomatisk väg för att säkra nedrustningen av Syriens kemiska arsenal gav upphov till suckar av lättnad världen över från motståndare till ett nytt krig i Mellanöstern. Hotet om en förestående amerikansk missilattack mot denna nation, ett angrepp som tveklöst skulle leda till civila dödsoffer och en försvagning av läget för de demokratiska inslagen på gräsrotsnivå i kampen mot Assad, har märkbart minskat.

Det är dock viktigt att inse att krigshotet fortfarande är verkligt. Obama-administrationen använder å ena sidan FN-processen för att lägga den nödvändiga grund som krävs för att vinna framtida internationellt stöd för en direkt amerikansk intervention. Å andra sidan, trappar den upp flödet av vapen till de delar av anti-Assad-styrkorna som de anser mest användbara för sitt långsiktiga projekt att upprätthålla USA:s dominans över regionens resurser.

Den 27 september godkände FN:s säkerhetsråd en resolution som krävde att Syrien tillåter ett internationellt team att förstöra dess kemiska vapen. Denna resolution är förstådd som att den inte tillåter automatiska bestraffningsåtgärder om processen inte genomförs till FN:s belåtenhet. Men samtidigt hävdar resolutionen att utifall Syrien inte rättar sig fullt ut, bör FN genomdriva åtgärder enligt kapitel VII i FN-stadgan. Kapitel VII ger mandat åt sanktioner, och om sanktionerna misslyckas, ”sådana åtgärder av flyg-, sjö-, eller markstyrkor som kan vara nödvändiga för att upprätthålla eller återställa internationell fred och säkerhet”.

27 september-resolutionen tolkas av *The New York Times* och *Washington Post* som att det krävs en andra omröstning i säkerhetsrådet för att militära åtgärder skall kunna sättas in av en FN-auktoriserad styrka. Ändå innebär omröstningen att det är första gången som säkerhetsrådet, vilket tidigare begränsats av ryska och kinesiska invändningar, enhälligt har övergått till att kritisera den syriska regeringen. Det är knappast troligt att USA har ställt sig bakom en resolution som inte kan användas, om så blir nödvändigt, som en språngbräda på väg mot större internationellt stöd för direkt imperialistisk intervention.

Faktum är, att enligt en artikel från nyhetsbyrån Reuters den 29 september, började medlemmar i säkerhetsrådet, bara några dagar efter resolutionen om kemiska vapen antagits, överväga kravet att Syrien måste tillåta humanitära konvojer från grannländerna att komma in och färdas inne i Syrien. Samtidigt som den verkliga humanitära krisen för det syriska folket är mycket allvarlig – USA och dess allierade har inte kommit i närheten av att uppfylla sina redan otillräckliga biståndskvoter för de nästan 2 miljoner flyktingarna¹ som redan finns utanför landet – är kravet att tillåta konvojer från Turkiet och Jordanien, som båda samarbetar med CIA för att skicka vapen och soldater till Syrien, suspekt. ”Humanitära korridorer” och liknande förslag har mer än en gång använts för icke-humanitära och imperialistiska syften såsom vapen- och trupptillförsel.

Kort sagt är FN:s säkerhetsråds aktion ett tveeggat svärd som har försenat amerikanska missilangrepp, men gett ny auktoritet åt en utländsk intervention i Syrien. Enligt en artikel i *Washington Post* den 11 september, var den amerikanska regeringens övergång till diplomatiskt maktspråk också åtföljd av en i media mycket omskriven ökning av vapenleveranser till de pro-imperialistiska delarna av oppositionen. En artikel av David Ottaway i *The National*

¹ Enligt UNHCR uppgår nu (14/11) antalet flyktingar utanför Syrien till drygt 2,2 miljoner. – *Red*

Interest den 2 juli rapporterar att USA också tittar åt andra hållet medan den saudiska regeringen levererar icke-USA-tillverkade luftvärnsmissiler. Under det senaste året har merparten av USA:s militära bistånd levererats hemlighet, i samarbete med, omväxlande Saudi Arabien, Qatar, Turkiet och Libyen.

Tunga vapen, och välbeväpnade islamistiska styrkor uppbackade av dessa länder, har strömmat in i landet under en längre tid. *New York Times* uppskattar att cirka 6 000 utländska krigare, från länder så avlägsna som Tjetjenien, är en del av koalitionen i norra Syrien som just har förklarat sin självständighet från exil-oppositionen i Syriska nationella rådet. En försiktig uppskattning av det totala antalet utländska soldater som för närvarande finns i Syrien är 10 000. Dessa styrkor, tillsammans med syriska sekteristiska allierade, slåss inte bara mot de syriska regeringsstyrkorna, utan också mot de miliser bestående av lokala aktivister på gräsrotsnivå som fruktar islamistiskt styre och motsätter sig en islamistisk stat.

Även om reaktionära islamistiska styrkorna bara utgör en del av den väpnade oppositionen, kontrollerar de stora delar av norra Syrien. Deras omtalade stridsförmåga har utan tvekan bidragit till det faktum att, enligt Syrian Observatory on Human Rights, över 40% av de 120 000 dödsfall som orsakats av stridigheterna hittills varit välutrustade syriska soldater.

Medan många grupper på gräsrotsnivå har protesterat mot islamiskt styre, har många av de sekulära borgerliga ledarna för den Fria syriska armén i stället samarbetat med de utländska och islamistiska trupperna. Med anledning av erövrandet av flygbasen al-Menagh den 7 september av en multinationell grupp av utländska soldater, rapporterade den brittiska *Telegraph* att den Fria syriska arméns chef i Aleppo, Abdul-Jabbar al-Aqidi, hade bekräftat att FSA försåg de utländska krigarna med vapen. De syriska ungdomar och arbetande människor som med rätta revolterade i mars och april 2011 för att protestera mot korrruptionen, den ekonomiska politiken och maktfullkomligheten hos Assads-regimen finner således sig själva i ett allt besvärligare läge. Enligt Dr Vijay Prashad från Trinity College i Hartford, Connecticut, befinner sig många städer i norra Syrien nu under kontroll av reaktionära islamistiska krafter som har infört hårda och impopulära sociala restriktioner för befolkningen. I södra delen av landet – trots flera uppmärksammade försök från demokratiskt sinnade lokala ledare att ställa den militära kampen under politisk kontroll av lokala stadsråd som har förblivit lojala mot målen för den ursprungliga kampen – verkar de sekulära väpnade styrkorna ha blivit alltmer konsoliderade i händerna på syriska eliter som har marginaliserat stadskommittéerna, välkomnat utländska krigare, och krävt direkt amerikansk militär intervention.

Hur uppstod denna situation? Enligt den syriske människorättsledaren, Haytham Manna, var de ursprungliga kraven från den första demonstrationen under upproret i Dar'a i mars 2011 "Död hellre än förtryck" och "Tjuven Rami". Rami Makhlof, föremålet för den senare parollen, är en kusin till Assad, och den rikaste mannen i Syrien. Makhlof, anses vara en pålitlig politisk allierad till Assad-familjen, och beviljades extraordinära möjligheter att samla rikedomar under privatiseringarna av Syriens nationella arv som kom med familjen Assad introduktion av nyliberala ekonomiska "reformer". Hans obscena rikedom och makt var en symbol för den korrruption vanliga människor anser orsaka den nedåtgående spiralen för levnadsstandarden i Syrien.

För den vanlige syriern var motståndet mot arbetslöshet, korrruption och maktfullkomlighet oupplösligt sammanflätat med kampen för att helt få delta i det verkliga politiska livet i Syrien. Men för ett stort antal syrier i den övre medelklassen var opposition mot Makloufs plundring inte byggd på engagemang för jämlikhet, utan på att få sin beskärda del av bytet.

Enligt Manna, som satt i exilorganisationen Syriens nationella råd som representerade en koalition av 13 politiska partier associerade med de gamla stalinistiska och nasseristiska rörelserna i Syrien, var många av de affärsmän som finansierade SNC-konferenserna tidigare

partners till Makhlouf som blivit osams med honom över affärsuppställningar. Relationerna mellan dessa affärsmän och den främsta amerikanska allierade i regionen, Saudiarabien, hade byggts över tid genom kommersiella och ekonomiska förhandlingar. Det är ingen överraskning att de elitstyrkor som dominerade det första Syriska nationella rådet, och nu dominerar den Syriska nationella koalitionen, är inriktade på frälsning genom imperialistisk intervention.

På så sätt har det från början av den väpnade kampen, ägt rum en förgrening av intressen mellan de olika klasser som satts i rörelse av de nyliberala ekonomiska reformer som genomförts av Assads regim. Journalisten Anand Gopal, som talade på en paneldiskussion om Syrien vid 2013 års *Left Forum* i New York, förklarade att de lokala kommittéernas förlust av kontrollen över den väpnade kampen var uppenbar redan vid själva inledningen av revoltens militarisering. För att finansiera en militär brigad, behöver man pengar, och affärsmän hävdade sin politiska företrädesrätt på gammaldags sätt – genom att sätta upp egna miliser.

Om man har till målsättning att åstadkomma en mer egennyttig uppdelning av bytet bland eliten, så är pragmatiska allianser med utländska krigare utskickade av ekonomiska allierade i Gulfstaterna, som i sin tur är allierade med det imperialistiska USA, bara "business as usual". Dessutom finns inget som skapar större möjligheter för ökade materiella vinster än erövring av territorium mitt i krig.

De orädda lokala aktivister som kämpar på marken för rättvisa för de tiotusentals som dödade av Assad, och som hankar sig fram för att överleva krigets försakelser, som arbetar för att utveckla demokratiska strukturer, försvara kvinnors rättigheter, skapa en solidarisk ekonomi, och drömmer om ett samhälle som är präglad av humanitära värden, står således inför enorma hinder.

Idag kontrolleras vissa syriska städer militärt och politiskt av reaktionära islamistiska krafter. Andra styrs av dem vars mål är att roffa åt sig bytet eller stjäla större ekonomiska resurser. Utan verkligt inflytande över krigföringen som kommer att avgöra vem som politiskt styr Syrien, kommer möjligheterna för de som står för en politik för jämlikhet att vara mycket begränsade.

Dessa krafter verkar också sakna den typ av politiska instrument som skulle tillåta dem att hålla ställningarna och sedan besegra den pro-imperialistiska borgerliga ledningen inom den syriska oppositionen. Historiskt har denna typ av kraftmätning krävt ett revolutionärt arbetarparti. Endast denna typ av organisering kan försvara dem som inledde upproret i Syrien mot intervention av lokala och regionala eliter, och USA-imperialismen.

Många radikala ungdomar i USA och Europa som reagerar på de ändrade styrkeförhållandena inom oppositionen, från dem som kämpar för ekonomisk rättvisa och demokrati till dem som är pragmatiskt allierade med imperialismen, gulfstaterna och utländska krigare förknippade med reaktionär islamistisk politik, undrar om de kan undgå denna motbjudande logik hos kriget och ge sitt politiska stöd direkt till de stadsråd som organiserar sig oberoende av Syriska nationella koalitionen och ledningen för den Fria syriska armén.

Vid ett en paneldiskussion om Syrien som nyligen hölls vid Yale-universitetet, med deltagande av Vijay Prashad och den syrisk-amerikanska intellektuelle Bassam Haddad, ställdes frågan av en student: "Hur skulle det vara om vi vill undkomma detta krig via ombud mellan USA och Iran, eller USA och Ryssland, och bara ta initiativ till direkt solidaritet med dem som försöker skapa kollektiva strukturer på marken?" Prashad svarade bestämt, att medan "solidaritet är den mest ädla känslan på jorden", kan dessa experiment i social rättvisa på bynivå i Syrien endast överleva om "vi tar bort den imperialistiska stöveln från halsen på nationerna i Mellanöstern".

United National Antiwar Coalition (Förenade nationella antikrigskoalitionen) har försökt att bygga en typ av rörelse med kraft att göra just detta. Under de två första veckorna i september hjälpte UNAC till att samla och samordna över 100 protester som krävde: Inte mera krig! Avsluta USA:s krig mot Syrien! Även om dessa aktioner inte samlade många, var de allmänt sett, framgångsrika försök att ena alla krafter som var beredda att demonstrera för att motsätta sig den amerikanska missilattacken på Syrien. Talare med olika uppfattningar om orsaken till inbördeskriget i Syrien kunde i ömsesidig respekt för varandra i de flesta fall komma samman och organisera aktioner som kunde attrahera media och inspirera de nytilkomna till rörelsen att ge sig ut på gatorna. Denna strategi – enhet i handling kring det principiella kravet på ”USA ut nu!” – är lika avgörande för rörelsens framgång som någonsin.

Nyligen genomförda opinionsmätningar visar att en överväldigande majoritet i USA motsätter sig ett amerikanskt militärt ingripande i Syrien under några som helst omständigheter. Krigströtthet och djup skepsis rörande USA krigsmål har delvis underblåsts av de extraordinära avslöjandena av Edward Snowden. Detta innebär en utmaning för antikrigs-aktivister att hitta ett sätt att överbrygga klyftan mellan den massomfattande antikrigsstämningen och antalet som är beredda att låta sig mobiliseras i protester.

Christine Marie skriver för Socialist Action, USA

Originalartikeln på *International Viewpoint*: [Threat still looms of U.S. attack on Syria](#)

Översättning: Anders Hagström